

Warszawa, dnia 28 kwietnia 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 277/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

4 Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

6 protokolant: Monika Zarzycka

7 przy udziale prokuratora Mariusza Ejflera

8 po rozpoznaniu dnia 28 kwietnia 2022 r.

9 sprawy E. Z., córka S. i B., ur. (...) w K.

10 oskarżonej o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

11 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

12 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

13 z dnia 28 października 2020 r. sygn. akt III K 978/19

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. w ramach czynu z punktu I ustala, że oskarżona E. Z. w dniu w dniu 03 lipca 2019 roku w W. na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa określone w art. 3 ust. 1 oraz art. 27 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...), zbliżając się do przejazdu dla rowerzystów nie zachowała szczególnej ostrożności oraz nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu rowerzyście znajdującemu się na przejeździe dla rowerów, w wyniku czego nieumyślnie wymusiła na kierującym rowerem A. B. wykonanie manewru gwałtownego hamowania skutkującego jego upadkiem w wyniku, którego doznał on obrażeń ciała w postaci otwartego złamania trzonów kości przedramienia lewego, zwknięcia stawu promieniowo-łokciowego dalszego, złamania zęba jedyńki prawej górnej, które to obrażenia powodują naruszenie czynności narządu ciała u pokrzywdzonego na czas dłuższy niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk, tj. czynu z art. 177 § 1 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k., art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec E. Z. warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat;

2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. nakłada na E. Z. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. B. kwoty 5 000 (pięć tysięcy) złotych;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem opłaty w sprawie oraz obciąża ją pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie;

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 277/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 28 października 2020 r. sygn. III K 978/19			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>0.11.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1	E. Z.	Dochody uzyskiwane przez oskarżoną pozwalają jej na uiszczenie kosztów postępowania.	e-P.	k.209
2.1.2	E. Z.	Oskarżona nie dopuściła się naruszeń przepisów ruchu drogowego.	informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (o wykroczeniach)	k.211
2.1.3	E. Z.	Oskarżona nie była karana.	Karta Karna	k.213
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1. 2.1.2. 2.1.3.	Karta Karna e-P. informacja o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (o wykroczeniach)	Dowody o charakterze obiektywnym, oparte na informacjach, którymi dysponują wystawcy dokumentów. Niekwestionowane przez oskarżoną.		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
. STANOWISKO SĄDU				

**ODWOŁAWCZEGO
WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
3.1.	1. Naruszenie przepisów	# zasadny	
3.2.	postępowania, a	# częściowo zasadny	
3.3.	mianowicie przepisu	# niezasadny	
3.4.	art. 7 kpk, art.		
3.5.	410 kpk, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez dokonanie przez sąd dowolnej, niezgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów w szczególności dowodu z opinii biegłego sądowego ds. techniki samochodowej i ruchu drogowego, pominięcie przez sąd kluczowych wniosków wynikających z tej opinii niezasadne oparcie się przez sąd w wyrokowaniu na zeznaniach policjantów oraz pokrzywdzonego, nadając tym ostatnim charakter nadrzędny podczas gdy były one niespójne, co w konsekwencji skutkowało tym, że sąd w oparciu o takie dowody w sposób rażąco		

niedozwolony
dokonał
rekonstrukcji
przebiegu zdarzenia
podczas, gdy
kluczowy w tej
materii dowód z
opinii biegłego
sądowego do spraw
techniki
samochodowej
wskazywał
jednoznacznie na
niemożność
dokonania tej
rekonstrukcji.

2. Naruszenie
przepisów
postępowania, a
mianowicie przepisu
art. 7 kpk art. 410
kpk, co miało istotny
wpływ na treści
orzeczenia poprzez
dokonanie przez sąd
dowolnej niezgodnej
z zasadami logiki
i doświadczenia
życiowego oceny
dowodów w
szczególności
dowodu z oceny
zeznań
pokrzywdzonego,
policjantów oraz
wyjaśnień
oskarżonej, poprzez
uznanie tych dwóch
pierwszych za
wiarygodne,
nienadanie takiego
przymiotu
wyjaśnieniom
oskarżonej i
bezpodstawne
nieuwzględnienie
ich przy ustaleniu
faktów
nieprawidłowe

zestawienie
wyjaśnień
oskarżonej z
zeznaniaми
funkcjonariuszy
policji i danie
wiary tym ostatnim
podczas, gdy
policjanci nie
pamiętali przebiegu
zdarzenia, nie
przeprowadzili
zgodnie z zasadami
kryminalistyki
czynności
niepowtarzalnych a
ich relacja o
rzekomym
zderzeniu pojazd
z rowerem nie
korespondowała
nawet z zeznaniaми
pokrzywdzonego,
poprzez zestawienie
wyjaśnień
oskarżonej z treścią
notatek policyjnych i
danie wiarygodności
tym ostatnim, które
nie korzystają z
przymiotu dowodu
w procesie karnym
zwłaszcza w sytuacji
gdy treść zeznań
policjantów
wskazuje na błędne
zrelacjonowanie
przebiegu zdarzenia,
co w konsekwencji
skutkowało błędem
w ustaleniach
faktycznych, poprzez
dokonanie przez
sąd niewłaściwej
rekonstrukcji
przebiegu zdarzenia,
co nie
korespondowało z
opinią biegłego
sadowego z zakresu

	<p>techniki samochodowej i ruchu drogowego i ponadto błędem w ustaleniach faktycznych, aby oskarżona w sposób nieuzasadniony nie była w stanie powiedzieć, dlaczego jej wersja zdarzenia nie znalazła odzwierciedlenia w notatkach policyjnych.</p> <p>3. Błąd w ustaleniach mający istotny wpływ na treści orzeczenia, poprzez niezasadne przyjęcie, przez sąd, że oskarżona potraciła kierującego rowerem podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego, w tym z opinii biegłego d.s. techniki samochodowej i nawet z zeznań pokrzywdzonego wynika, że w przedmiotowej sprawie nie doszło do zetknięcia się pojazdu oskarżonej z rowerem pokrzywdzonego.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Apelacja obrońcy jest częściowo zasadna w zakresie, w którym kwestionuje ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji oraz naruszenie art. 7 kpk przy dokonywaniu oceny zgromadzonych dowodów. Należy zgodzić się ze skarżącym w zakresie, w którym zarzuca on nieuzasadnione oparcie się przez sąd I instancji na zeznaniach policjantów, którzy nie zabezpieczyli w sposób odpowiedni śladów na miejscu zdarzenia. Sąd I instancji błędnie ustalił, iż doszło do zderzenia się samochodu z rowerzystą, gdyż to nie wynika z zeznań pokrzywdzonego ani z wyjaśnień oskarżonej. Z powodu braków materiału dowodowego, których nie da się uzupełnić, nie sposób ustalić, iż uszkodzenie pojazdu oskarżonej powstało na skutek kontaktu z rowerzystą. Wynika to z rażącego zaniedbania policjantów, którzy przyjechali na

miejsce zdarzenia i nie dokonali dokładnych oględzin samochodu z jego lewej strony oraz nie dokonali przyłożenia roweru do samochodu.

Ustalenie faktu zderzenia się rowerzysty z samochodem nie jest oparte na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Natomiast z opinii biegłego wynika, że na skutek braku zabezpieczenia śladów materialnych przy ustalaniu przebiegu zdarzenia, należy oprzeć się na źródłach osobowych.

Zeznania pokrzywdzonego są w znacznej części zgodne z wyjaśnieniami oskarżonej w zakresie braku kontaktu samochodu z rowerzystą. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, iż oskarżona wjechała, co najmniej częściowo na ścieżkę rowerową i uważał, iż pojedzie dalej. Pomimo, że jechała z niewielką prędkością, pokrzywdzony gwałtownie hamował, obawiając się, że oskarżona zajedzie mu drogę. To hamowanie

doprowadziło do jego upadku z roweru skutkującego wystąpieniem u pokrzywdzonego obrażeń ciała. Oskarżona wyjaśniała, że nie wjechała na ścieżkę rowerową, a zatrzymała się przed nią. W tym zakresie są to wyjaśnienia niewiarygodne, gdyż w innym wypadku widząc stojący przed ścieżką rowerową samochód oskarżonej, pokrzywdzony jadący rowerem nie musiałby gwałtownie hamować. Należy więc za pokrzywdzonym przyjąć, iż oskarżona przynajmniej częściowo wjechała na tę ścieżkę. Opierając się zaś na jej wyjaśnieniach, należy przyjąć, iż pokrzywdzony w znaczny sposób przyczynił się do powstania wypadku. Nie zachował on szczególnej ostrożności i nie zmniejszył prędkości roweru, dojeżdżając do przejazdu. Z tych powodów, widząc wjeżdżającą przynajmniej częściowo na tę ścieżkę oskarżoną, wykonał manewr gwałtownego

hamowania. Gdyby jechał wolniej, to miałby możliwości np. ominięcia oskarżonej. Należy w tej części oprzeć się na zeznaniach pokrzywdzonego, iż po upadku widział przed sobą przednie koło samochodu oskarżonej z odległości jednego metra. Tak więc oskarżona częściowo wjechała na ścieżkę, jednak jak wynika z zeznań pokrzywdzonego jechała wolno. Natomiast pokrzywdzony jechał szybko, nie dostosował prędkości do warunków drogowych, hamował w sposób nieodpowiedni, gdyż zbyt mocno i gwałtownie nacisnął hamulec przedni, co spowodowało, że przerzucony został przez kierownicę i tym samym przyczynił się do wypadku.

Wbrew twierdzeniom obrońcy zawartym w apelacji z analizy akt sprawy nie można wyprowadzić wniosku, aby pokrzywdzony hamować z powodu lęku przed zderzeniem z

którymkolwiek z innych uczestników ruchu w momencie zdarzenia. Odnosząc się do obecności jeszcze jednego pojazdu, który jechał przed pojazdem oskarżonej przez ścieżkę rowerową i oczekiwał na możliwość wjazdu na Al. (...) należy oprzeć się na wnioskach zawartych w opinii biegłego. Wynika z nich, że pojazd ten nie wystawał tyłem na ścieżkę rowerową. Biegły wskazał, iż od krawędzi jezdni Al. (...) do początku przejazdu dla rowerzystów odległość jest na tyle duża, iż nawet bardzo długi samochód powinien się zatrzymać, nie wystając na obszar tego przejazdu. Wniosek skarżącego wyrażony w apelacji, aby pokrzywdzony mógł hamować w związku z pojawieniem się innego uczestnika ruchu na torze jego przejazdu nie znajduje uzasadnienia w zebranych w sprawie materialnych dowodach.

Jednakże, jak wskazano powyżej zarzut dokonania błędnych ustaleń

<p>faktycznych w zakresie zderzenia się pojazdu oskarżonej z rowerzystą jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie.</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>Naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie przepisu art. 7 kpk art. 410 kpk co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez dokonanie przez sąd dowolnej niezgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów w szczególności poprzez niewłaściwe uwzględnienie opinii biegłego w zakresie chirurgii oraz dowodu w postaci dokumentacji medycznej, które to dowody stwierdzały powszechnie znany fakt naruszenia czynność narządu ciała na przez okres dłuższy niż 7 dni, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych, poprzez niewłaściwe uznanie przez sąd istnienia związku przyczynowo skutkowego pomiędzy manewrem wykonanym przez</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

oskarżoną , a zachowaniem pokrzywdzonego oraz powstałymi wskutek niego obrażeniami podczas, gdy stwierdzenie takie możliwe byłoby najwcześniej w sytuacji gdyby biegły ds. techniki samochodowej i ruchu drogowego wskazał na niemożność dokonania rekonstrukcji przebiegu zdarzenia, dokonał takiej rekonstrukcji i w następstwie powyższego dopiero można byłoby dokonać oceny dowodu opinii biegłego w zakresie chirurgii medycyny lub też zasadna stałoby się opinia sporządzona przez biegłego ds. medycy wespół z biegłym ds. techniki samochodowej i ruchu drogowego

Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzut nie jest zasadny. Wprawdzie zgodnie z przedstawioną powyżej argumentacją sąd

odwoławczy przyjął, iż nie doszło do zderzenia się pokrzywdzonego z samochodem oskarżonej. Jednakże, zachowanie oskarżonej polegało na wymuszeniu pierwszeństwa przejazdu na kierującym rowerem pokrzywdzonym skutkującym jego gwałtownym hamowaniem a następnie upadkiem w wyniku, którego doznał on obrażeń ciała. Tak więc, między zachowaniem oskarżonej a powstałymi u pokrzywdzonego obrażeniami wystąpił związek przyczynowo-skutkowy. Wobec powyższego należało, tak jak Sąd Rejonowy uwzględnić opinię biegłego w zakresie chirurgii oraz dowód w postaci dokumentacji medycznej. Zmiana opisu czynu nie wpływa na przerwanie związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy manewrem oskarżonej a obrażeniami ciała powstałymi u pokrzywdzonego

<p>wskutek jej działania. Jest to związek adekwatny gdyż wjazd oskarżonej na ścieżkę rowerową wywołał gwałtowny manewr hamowania rowerzysty i jego upadek z roweru.</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>Naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie przepisu art. 7 kpk, art. 410 kpk, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, poprzez dokonanie przez sąd dowolnej, niezgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów w szczególności dowodu w postaci opinii biegłego sądowego ds. techniki samochodowej i ruchu drogowego, zeznań policjantów oraz pokrzywdzonego, niewłaściwe uwzględnienie tych ostatnich, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych w postaci niezasadnego przyjęcia przez sąd w oparciu o te dowody, że w sprawie nie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

istnieją wątpliwości, których nie da się usunąć podczas gdy prawidłowa ocena dowód w szczególności opinii biegłego sądowego ds. techniki samochodowej i ruchu drogowego zeznań policjantów oraz pokrzywdzonego niewłaściwe uwzględnienie tych ostatnich, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych, w postaci niezasadnego przyjęcia przez sąd w oparciu o te dowody że w sprawie nie istnieją wątpliwości, których nie da się usunąć podczas gdy prawidłowa ocena dowodów w szczególności opinii biegłego ds. techniki samochodowej i ruchu drogowego prowadzi do odmiennego wniosku i wskazuje na to, że w przedmiotowej sprawie nie było możliwości przeprowadzenia rekonstrukcji przebiegu zdarzenia w oparciu, o które można byłoby dopiero rozważyć sprawstwo oskarżonego a dokonanych przez policjantów

<p>rażących zaniechań w ramach przeprowadzonych czynności niepowtarzalnych nie sposób usunąć w skutek tego nie istnieją jakikolwiek dowody uzupełniające za pomocą których można byłoby przeprowadzić rekonstrukcję przebiegu zdarzenia</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut jest częściowo zasadny. Wprawdzie przyjęta przez Sąd I instancji wersja zdarzenia nie jest oparta na prawidłowo ocenionym materiale dowodowym, jednak nie można zgodzić się też z obrońcą, co do braku możliwości ustalenia przebiegu zdarzenia z powodu występujących w sprawie wątpliwości. Jak wskazał biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków, należy opierać się na osobowych źródłach dowodowych. Zeznania pokrzywdzonego i wyjaśnienia</p>	

<p>oskarżonej są w znacznej części ze sobą zgodne. Jak wskazano powyżej na ich podstawie możliwe jest ustalenie przebiegu zdarzenia.</p>		
<p>Zarzut</p>		
<p>1. Naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k. co miało istotny wpływ na treść orzeczenia poprzez niewłaściwe przyjęcie przez sąd, że w sprawie nie było nadających się usunąć wątpliwości podczas gdy takie wątpliwości zostały wyraźnie wykazane przez biegłego sadowego ds. techniki samochodowej, którego zdaniem uniemożliwiały one dokonanie rekonstrukcji przebiegu zdarzenia w skutek m.in. rażących błędów funkcjonariuszy policji przy przeprowadzaniu czynności niepowtarzalnych nie mogły zostać usunięte w drodze jakichkolwiek innych dowodów uzupełniających i pomimo istnienia niedających się</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

usunąć wątpliwości
przyjęcie przez sąd
najmniej korzystnej
dla oskarżonej wersji
zdarzenia

2. Naruszenie
przepisów
postępowania
mające istotny
wpływ na treść
orzeczenia a
mianowicie art. 5
§ 2 i 6 ust
1 i 2 Konwencji
o ochronie praw
człowieka i
podstawowych
wolności, które
polegało na
rozstrzygnięciu
sprawy z
naruszeniem zasady
uczciwego procesu
poprzez jaskrawe
naruszenie praw do
obrony polegające
na doprowadzeniu
na skutek błędów
organów państwa do
utrąty istotnych dla
oskarżonej
dowodów podczas
wykonywania i
dokumentowanie
czynności
niepowtarzalnych,
co skutkowało
przyjęciem przez sąd
najmniej korzystnej
dla oskarżonej wersji
zdarzenia pomimo
istnienia
niedających się
usunąć wątpliwości,
co stanowiło obrazę
art. 5 § 2 k.p.k.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut jest niezasadny z powodów przytoczonych powyżej przez sąd odwoławczy. Nie można bowiem zgodzić się z obrońcą, co do całkowitej niemożności ustalenia prawidłowego przebiegu zdarzenia i konieczności zastosowania zasady domniemania niewinności z art. 5 § 2 k.p.k. Po dokonaniu analizy materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy sąd odwoławczy dokonał odmiennych od sądu I instancji ustaleń faktycznych, które jednak również wskazują na sprawstwo oskarżonej. Zmianie natomiast uległ opis zarzucanego jej czynu zgodnie z wskazaniami przedstawionym powyżej.</p>	
<p>Zarzut</p>	

<p>Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia poprzez nieuwzględnienie w wyroku takich przesłanek jak: nieznaczną winę i społeczną szkodliwość czynu niebudzących wątpliwości okoliczności jego popełnienia, postawę sprawcy niekarnego za przestępstwo umyślne, właściwości sprawcy i warunki osobiste, udzielenie pomocy pokrzywdzonemu, wezwanie pogotowia, a także dotychczasowy sposób życia sprawcy, które to przesłanki uzasadniały w przedmiotowej sprawie przypuszczanie, że pomimo umorzenia postępowania sprawca będzie przestrzegał porządku prawnego w szczególności nie popełni przestępstwa i w konsekwencji niezastosowania przez sąd w oparciu o powyższe przesłanki instytucji warunkowego umorzenia postępowania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
---	---	--

<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut jest zasadny. Sąd Rejonowy nienależycie rozważył stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżoną, na który niewątpliwie wpływa fakt przyczynienia się pokrzywdzonego do wypadku. Trzeba mieć na uwadze, że przyczynienie to było znaczne. Pokrzywdzony jadąc rowerem, nie zmniejszył prędkości zbliżając się do przejazdu oraz nie zachował należytej ostrożności, co spowodowało, iż musiał gwałtownie hamować. Zachowanie oskarżonej chociaż wyczerpuje znamiona czynu z art. 177 § 1 k.k., to jednak cechuje się niskim stopniem społecznej szkodliwości, gdyż do powstania wypadku przyczynił się również pokrzywdzony. Ponadto, przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości tego czynu należy wziąć</p>	

pod uwagę sposób i okoliczności popełnienia czynu. Oskarżona wprawdzie wjechała na ścieżkę rowerową, lecz tylko częściowo oraz jechała wolno. Należy mieć również na uwadze zachowanie oskarżonej po popełnieniu czynu, a także jej dotychczasowy tryb życia. Oskarżona nie była karana za przestępstwa ani wykroczenia drogowe i udzieliła pomocy pokrzywdzonemu. Biorąc pod uwagę te okoliczności należy uznać, że warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonej jest nie tylko dopuszczalne z uwagi na spełnienie wszystkich przesłanek stosowania tego środka probacyjnego, lecz także odpowiada indywidualnym potrzebom resocjalizacyjno – wychowawczym. Są one tego rodzaju, że nie wymagają oddziaływania za pomocą wyroku skazującego, przy czym zweryfikowaniu

trafności przyjętej prognozy kryminologicznej posłuży okres próby.		
Wniosek		
1. o uniewinnienie;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Pomimo częściowej zasadności postawionych przez skarżącego zarzutów, wniosek o uniewinnienie nie został uwzględniony. W ocenie sądu odwoławczego wystąpiła jedynie potrzeba zmiany w zakresie opisu czynu zarzucanego oskarżonej, co nie mogło skutkować wydaniem wyroku uniewinniającego ani też uchYLENIEM wyroku sądu I instancji.		
Wniosek		
2. o warunkowe umorzenie postępowania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
	Sąd przychylił się do wniosku obrońcy o warunkowe umorzenie postępowania zgodnie z przytoczonymi powyżej powodami.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Opis czynu przypisanego oskarżonej	
Zwiężle o powodach zmiany	
<p>Apelacja obrońcy okazała się słuszna w zakresie zarzutów, co do błędu w ustaleniach faktycznych i oceny zebranych dowodów, co skutkowało koniecznością zmiany opisu czynu zarzucanego oskarżonej. Ponadto, sąd odwoławczy przychylił się do wniosku obrońcy co do warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonej. Sąd Okręgowy opierając się na wszystkich okolicznościach czynu doszedł do przekonania, iż istnieją w stosunku</p>	

do oskarżonej E.
Z. podstawy do
zastosowania
instytucji z art. 66 §
1 i 2 k.k. Oskarżona
swoim zachowaniem
wypełniła znamiona
zarzuconego jej
czynu, jednakże
ze względu na
wskazany powyżej
znaczny stopień
przyczynienia się
pokrzywdzonego
należało uznać, iż
stopień społecznej
szkodliwości
popelnionego przez
oskarżoną czynu i
stopień jej winy
nie jest znaczny.
Ponadto zarówno
postawa oskarżonej,
jej właściwości, jak
i warunki osobiste
w pełni uzasadniają
przyznanie, że
pomimo
warunkowego
umorzenia
postępowania będzie
przestrzegała
porządku prawnego.
Oskarżona jest
osobą niekaraną.
Okoliczności te
uzasadniają danie
prymatu prewencji
indywidualnej w
zakresie
zastosowania wobec
oskarżonej środka
probacyjnego w
postaci
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego na okres
próby lat dwóch.
W tej sytuacji

<p>zmianie musiało ulec orzeczenie w przedmiocie obowiązku zadośćuczynienia za doznaną szkodę. Albowiem jeśli warunkowo umorzono postępowanie karne wobec sprawcy podstawę prawną zastosowania obowiązku naprawienia szkody czy zadośćuczynienia za doznaną krzywdę stanowi art. 67§3 k.k.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

II.	Orzeczenie o kosztach sądowych oparto na treści art. 629 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. Ponadto na podstawie z art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100zł tytułem opłaty za warunkowe umorzenie.	
7. PODPIS		

Załącznik Nr 1

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina i kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana